

Jeg har kun fremført disse Bemærkninger, fordi jeg troer, at denne Sag kan sees fra forskellige Sider. Jeg troer i det Hele taget, at det er et almindeligt Ønske, at det Privilegium, som Kobbersførerne have, maa vedblive, saalænge de bevare den Aand, som nu for Tiden er Tilfældet; men jeg maa aldeles henstille til den ærede Forsamlings og Regjerings Afgjørelse, hvorvidt der kunde være Anledning til at have Privilegiet, hvorvidt der i saa Tilfælde maatte gives dem Erstatning, eller hvorvidt det maatte være rigtigt at indskærpe de nuværende Anordninger.

Sjæbning: Dette Andragende foreligger i en meget vanskelig Skikkelse. Det er egentlig ikke noget Medlem af Thinget, der stiller noget bestemt Andragende, som man kunde ønske at fremme, idet man gav det en anden Skikkelse, men det er et æret Medlem af Thinget, som har gjort sig til et aldeles simpelt Organ for et Andragende fra Kobbersmedene. Dersom man nu skulde komme til paa ingen Maade at kunne bifalde dette Andragende, og altsaa maatte stemme imod det, mens man maaskee kunde have sluttet sig til et andet Andragende, Sagen vedkommende, naar det forelaa Thinget, saa seer jeg ikke nu, hvorledes man skal komme ud af denne Forlegenhed; jeg seer ikke, at vi her kunne gjøre Andet, dersom vi ikke kunne billige Kobbersmedenes Andragende, eller ikke ansee det for fornødent, end uden videre at forkaste det trods det Ønske, vi kunne have om at fremme Noget denne Sag angaaende. Saavidt jeg har forstaaet den næstsidste Aaler, have Kobbersmedene meget sikkert lovbegrundede Rettigheder lige-

overfor Kobbersførerne, som ganske og aldeles overtræde deres Privilegier. Naar Anordningerne ere saa klare og simple, saa er der heller ikke nogen Tvivl for os, saa behøve vi ikke at befatte os dermed, thi saa ere Domstolene tilstede for at skaffe Kobbersmedene deres Ret; dersom det derimod ikke ganske er saaledes, dersom disse gamle støvede og forrustede Anordninger ikke have givet noget Menneffe i en lang Række Aar til at vove sig for Domstolene denne Sag angaaende, ja, saa komme vi heller ikke til at stille Sagen paa en bedre Fod, saa foreligger her en Kjendsgjerning, der har bestaaet en Række af Aar, saa have vi ganske simpelt det Spørgsmaal at gjøre, hvorvidt tilfredsstillen den Kjendsgjerning ikke Kobbersmedene, thi derom er Spørgsmaalet overmaade lidet, men Befolkningen, og paa den anden Side, hvorvidt eksisterer der nogen Slags Rettighed, hvorvidt er denne Rettighed en Egenret. Hvad Spørgsmaalet i sig selv angaaer med Hensyn til Kobbersførerne og som et æret Medlem fra Frederiksborg (Müller) har ført paa Bane i sin Almindelighed, selve Huseringen, saa er jeg af den absolut modsatte Mening, den nemlig, at jeg anseer Huseringen for en fuldkommen nyttig Sag, det er en langt nyttigere og naturligere Sag, at Varerne, hvor de behøves, kunne bringes til hver Enkelt, der behøver dem, istedetfor at mange Enkelte skulle løbe og skaffe sig dem. Der kan være Politibestemmelser og Banfælgigheder, som jeg i og for sig ikke troer, men de kunne dog være der, som kunde bringe til, at denne Handel indskrænktes, men Handelen i og for sig selv er simpel og naturlig; en transportabel Boutik er ligesaa god som en fast Boutik.